

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Powstanie z 19 kwietnia w Nikaragui

Wywiad, przegląd wydarzeń i analiza

Crimethinc.

Crimethinc.
Powstanie z 19 kwietnia w Nikaragui
Wywiad, przegląd wydarzeń i analiza
2018

pl.anarchistlibraries.net

2018

Spis treści

Wywiad	4
Kalendarium wydarzeń	5
Kwiecień 2018	5
16 kwietnia	6
18 kwietnia	6
19 kwietnia	7
20 kwietnia	8
21 kwietnia	8
22 kwietnia	9
23 kwietnia	9
24 kwietnia	10
25 kwietnia	11
26 kwietnia	11
W jaki sposób zorganizowane zostało powstanie?	12
Jakie były przyczyny powstania?	12
Czym jest Młodzież Sandinistyczna?	15
Jak wyglądają relację pomiędzy Młodzieżą Sandinistyczną i UNEN z ruchem studenckim?	16
Co spowodowało, że rząd Ortegi jest popularny?	17
Jak to się ma do historycznego dziedzictwa Sandinistów?	18
W jaki sposób sektor prywatny zareagował na tę sytuację?	20
Czy prawicowe grupy próbowały włączyć się do ruchu?	21
Jakie są źródła horyzontalnych wartości i struktur wewnątrz ruchu?	23
Jak wydarzenia w Nikaragui odnoszą się do innych zmagających w Ameryce Środkowej?	24
Czego ludzie z całego świata mogą nauczyć się od tego ruchu?	25

sób autorytarny; po prostu oferowali sugestie i pytania, pomysły i eksperymenty. Zaczynij więc przygotowywać się, pomyśl o bezpośrednich potrzebach swojej społeczności. Cytując kogoś: “czasami są dziesiątki lat, w których nic nie dzieje, a potem są tygodnie warte dziesięcioleci”.

Przystosuj swoją walkę do swoich lokalnych warunków. Takie postępowanie pomoże ci spojrzeć w przyszłość i zrozumieć teraźniejszość. W Nikaragui, od czasów Ortegi, ludzie twierdzili, że sprawy mogą być gorsze w porównaniu z naszą historią, ale musisz być w stanie również pokazać, jak może być lepiej. W przypadku Nikaragui wydaje się, że przeszłość (rewolucja z lat 80.) porwała teraźniejszość. Tak więc zadaniem nowych ruchów jest analiza lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych, częściowo poprzez rozmowę z pokoleniami, które ich doświadczyły.

Kwestionowano również kwestię “ludu”. Ludzie jako zbiorowość są ważni, ale jednocześnie bardziej złożeni. Musimy atakować centrum z różnych miejsc, z różną intensywnością i na różnych poziomach. Nie ma jednej strategii; decentralizacja grup i wysiłków na mniejsze frakcje skupia energię w bardzo różnych miejscach. Musimy nauczyć się jak funkcjonować poza miastami oraz przyjrzyć się, jak działamy na uniwersytetach, jak operuje młodzieżówka rządowa, szkoły prywatne, popularne rynki, dzielnice, miejsca pracy. Nie możesz brać udziału w tych wszystkich przestrzeniach w tym samym czasie, dlatego decentralizacja ataków i rozmów oraz krytycznych refleksji pomaga wszystkim.

Musimy ujawnić wszystkie niedociągnięcia prawicy. Ich platformę polityczną, ich ideologię, ich organizacje, ich struktury władzy – oraz co łączy ich z rasą, klasą, płcią, historią, geografiją.

Wciąż się nad tym zastanawiamy. W tej chwili próbujemy różnych rzeczy i staramy się przeciwdziałać reakcji. Coś musi się wydarzyć, aby ludzie zajęli pozycje. Reagujemy na rząd, ale dostarczamy również materiały, na które rząd może zareagować. Musimy stworzyć mapę prawicowych, centrowych i lewicowych graczy, aby ich krytykować. To samo dotyczy rzekomej neutralności instytucji.

Bez względu na to, co stanie się w przyszłości, co zrobi rząd, jak zareaguje sektor prywatny, jak rozwiną się ruchy studenckie – w ciągu ostatniego tygodnia ruch studencki ogromnie się rozrósł. Nauczyliśmy się tak wiele, tak bardzo zawiedliśmy, ale także wygrywaliśmy niesamowite bitwy. Wszystkich tych rzeczy nie możemy się oduczyć i odzobaczyć. Nigdy nie odzobaczmy, jak ciężko rząd próbował ukryć swoją porażkę. Nie możemy tego zapomnieć.

W kwietniu w Nikaragui wybuchł ogólnokrajowy bunt przeciwko neoliberalnym reformom wprowadzonym przez rząd Daniela Ortegi, rewolucjonisty sandinistów z lat 80. XX wieku. Pracowaliśmy z anarchistami z Nikaragui, którzy uczestniczyli w czołówce ruchu, aby przedstawić wam następujący wywiad, oferując przegląd wydarzeń i analizę trudności organizowania się przeciwko lewicowym autorytarnym rządóm, jednocześnie opierając się współdziałaniu z prawicą.

FSLN (Sandinistowski Front Wyzwolenia Narodowego) obalił wspieraną przez USA wojskową dyktaturę Somozy w 1979 r. i sprawował władzę od 1979 r. do 1990 r. [Dla krótkiego podsumowania amerykańskich interwencji w Nikaragui w tym czasie przeczytaj ten tekst Noama Chomskiego.] Po 16 latach neoliberalnych rządów, FSLN powrócił do władzy w 2006 roku, ustanawiając autorytarną administrację, która miesza socjalizm z neoliberalizmem, tworząc nowe elity gospodarcze, oferując programy wsparcia społecznego dla niższych klas. Rząd jest kontrolowany przez parę prezydencką: Prezydenta Daniela Ortegę oraz jego żonę i wiceprezydentkę Rosarię Murillo.

Sytuacja w Nikaragui przypomina nam teraz, to, co wydarzyło się w Brazylii w 2013 roku, kiedy to anarchiści katalizowali popularny ruch społeczny przeciwko neoliberalnej polityce “lewicowego” rządu Partii Robotniczej. Początkowo ruch ten był pluralistyczny, w tym złożony z antyautorytarnych horyzontalnych anarchistów, którzy go rozpoczęli, oraz popularnej opozycji wykorzystującej nacjonalistyczne symbole. Jednak w następnych latach, gdy państwo policyjne rozprawiło się z anarchistami, prawicowi reakcyjniści byli w stanie wykorzystać powszechne niezadowolenie, aby obalić rząd Partii Robotniczej i ustanowić jeszcze bardziej reakcyjną administrację. Sprowokowało to wielu ludzi do zjednoczenia się z tą samą Partią Robotniczą, która pierwotnie ich zdradziła, odsuwając anarchistów i przygotowując scenę na coraz bardziej krwawe represje państwowe.

Apologeci autorytarnej lewicy wykorzystają wydarzenia w Brazylii jako pretekst do delegitymizacji powstań, takich jak te w Nikaragui. Ale te powstania są katalizowane prawdziwymi problemami. Obrona lewicowych reżimów jako “mniejszego zła” zapewnia jedynie, że ludzie będą nadal popierać *inne* zło przeciwko nim. Musimy wspierać powstanie ludowe w sposób, który otwiera przestrzeń dla oddolnych ruchów horyzontalnych.

Podobne historie rozgrywają na całym świecie gdzie autorytarne partie z lewej i prawej próbują zmonopolizować spektrum możliwości politycznych między nimi przy jednoczesnym wdrażaniu różnych wersji tego samego neoliberalnego porządku. Obie strony odnoszą korzyści z ograniczenia polityki

do tej dychotomii. Ponieważ wszystkie zarzuty, które każda ze stron stawia na tle innych, są absolutnie prawdziwe, każdy może wskazać na złe uczynki innych graczy, aby uzyskać wsparcie. Dopóki możemy tylko wyobrażać sobie wybór pomiędzy lewicą i prawicą, nigdy nie będziemy w stanie uwolnić się od hierarchii i niesprawiedliwości, które obie strony są zdecydowane nam narzucać.

Anarchiści mogą zidentyfikować kilka błędów, które pojawiają się podczas powstań ludowych. Dyskurs „walki z korupcją”, rozpowszechniony od Nikaragui po Armenię, wydaje się być punktem wyjścia do budowania ludowych ruchów krytycznych wobec rządu. W rzeczywistości sugeruje to jednak, że rząd może funkcjonować właściwie, jeśli nie, to z powodu korupcji określonych polityków, ten dyskurs legitymizuje sam rząd, odwracając uwagę od problemów systemowych stwarzanych przez kapitalizm i przygotowuje scenę dla nowych polityków, którzy zastąpią starych w niekończącym się cyklu.

Podobnie nacjonalizm może wydawać się wspólną platformą, na której ludzie mogą sprzeciwiać się władzy; pomyślcie o sztandarach narodowych, które były szeroko rozpowszechnione podczas arabskiej wiosny i ruchu Occupy, lub o popularnej pieśni, śpiewanej podczas egipskiej rewolucji 2011 roku, „muzułmanie-chrześcijanie – wszyscy to Egipcjanie.” Jednak te stare symbole zawsze służą scenę dla nowych autorytarystów do przejęcia władzy jako „prawdziwi” przedstawiciele narodu: pamiętajcie, że partie polityczne, takie jak Syriza, kooperowały i niszczyły ruchy wolnościowe od 2011 r., oraz że egipskie wojsko przejęło władzę w 2013 r. w zamachu pokrytym przez egipskie flagi.

W nadchodzących latach anarchiści i inni uczestnicy ruchów społecznych będą musieli opracować bardziej zniuansowaną analizę, jak przedstawić trzecią opcję w konflikcie między autorytarnymi lewicowcami a pravicowymi nacjonalistami. Będziemy musieli znaleźć sposoby na krytykę neoliberalnej polityki lewicowych rządów, takich jak te w Nikaragui i Brazylii, (...). To jedna z najbardziej palących kwestii, z którymi dziś się mierzymy.

Oto wywiad z naszym kontaktem w Nikaragui.

Wywiad

Jestem częścią grupy sześciu osób o podobnych zainteresowaniach. Wszyscy pracowaliśmy razem od 2015 roku. Większość z nas identyfikuje się jako

kujące, mamy bardzo małą komunikację z resztą Ameryki Łacińskiej. Między Panamą a Kolumbią istnieje granica kulturowa. Czasami słyszymy o ruchach studenckich w Argentynie i Chile lub rdzennym ruchu oporu w Amazonii. Ale jeśli chodzi o organizowanie spotkań i wymianę strategii między krajami Ameryki Środkowej i Ameryki Łacińskiej, jest to bardzo rzadkie. Jesteśmy mocniej spokrewnieni z Meksykiem niż z niektórymi z wcześniej wspomnianych krajów, lecz niewiele z tego wynika, a wyższe klasy społeczne mają swoje oczy, uszy i serca skierowane na Stany Zjednoczone.

Wiele osób rysuje podobieństwa między Wenezuelą i Nikaragui. Wielu ludzi w Nikaragui ma dziwny przychylny stosunek do Wenezueli. Nasze „zrównoważenie” zawdzięczamy wenezuelskiej pomocy, w zamian za co wysyłamy tam mięso. Ortega i Maduro są często porównywani do siebie, a nawet Ortega z Chavezem. Ale znowu kontekst jest zupełnie inny.

Niestety nadal musimy opracować intersekcyjną analizę w Nikaragui i poza nią. Byliśmy zbyt zajęci sytuacją na miejscu, nie mieliśmy okazji, by zastanowić się nad naszą sytuacją w kontekście międzynarodowym.

Czego ludzie z całego świata mogą nauczyć się od tego ruchu?

To powstanie nastąpiło bardzo szybko. Stało się to dosłownie z dnia na dzień. Obrazy policji i Młodzież Sandinistycznej bijącej pokojowych protestujących odbiły się echem w całym kraju. To przelało czarę goryczy.

Nigdy nie lekceważ solidarności, która może pochodzić od studentów. Nigdy nie lekceważ poziomu spontanicznej organizacji, która może pojawić się między przyjaciółmi, rodziną i nieznajomymi. Jestem zdumiony, jak szybko ludzie zorganizowali się w grupy i komórki partyzanckie. Jestem zdumiony, jak horyzontalne były wszystkie te wysiłki i ruchy.

Poznaj lokalne warunki, w których mieszkasz; zawsze traktuj kulturę jako czynnik organizacyjny. To, co się dzieje, będzie podążać za wzorcami kulturowymi, ale również przeddefiniuj je. Wykorzystaj te chwile kryzysu, aby nauczyć się nowych umiejętności i poznać nowych przyjaciół. Zaryzykuj. Eksperymentuj.

Anarchiści i aktywni organizatorzy oraz naukowcy zajmujący się środowiskiem, którzy czytali o walce klas, byli zdecydowanie bardziej przygotowani niż inni, którzy dopiero zaczęli się angażować. Ale nie objawiło się to w spo-

styczną, tak jak próbowałem. Ludzie właśnie zorganizowali to wszystko sami i utrzymywali ten sposób organizowania przez cały tydzień zmagania.

Nie wyłonił się żaden populistyczny przywódca, tylko delegaci i rzecznicy. Mamy wizję ruchów i tajnych spotkań, a nie autorytetu ani wertykalności. Mimo to nasi rodzice mówią nam, że istnieje kulturowa potrzeba przywództwa. Mamy więc sprzeczne modele walczące ze sobą.

Wciąż się uczymy; były konflikty. Na przykład grupa działaczy ujawniła nagie zdjęcia jednego z organizatorów UNEN. Sprowokowało to ruch feministyczny do wywoływania mizoginii i macyzmu, a także roli kościoła i autorytetu w ruchach studenckich. Najbardziej stresującą rzeczą była infiltracja. Ruchy zostały zinfiltrowane przez UNEN, prorządową społeczność studentką, która powoli infiltrowała uniwersytety takie jak UPOLI i inspirowała kłótnie wśród studentów.

Ale wszystko to, czego nauczyliśmy się przez ostatnie dni, jest teraz częścią naszej świadomości politycznej, naszych umiejętności, naszego języka. Wydarzenia te stworzyły warunki do eksperymentowania i ćwiczenia tych umiejętności, a każdego dnia uczymy się nowych.

Jak wydarzenia w Nikaragui odnoszą się do innych zmagania w Ameryce Środkowej?

Ameryka Środkowa przeszła wiele. Spójrzcie na ruch Fuera JOH (który ja także pokrótce przeżyłem) w Hondurasie i reakcję przeciwko “ultrakonserwatywnym” ruchom w Kostaryce tuż przed wyborami. Lecz nie było pomiędzy nimi żadnego połączenia. Bacznie obserwowaliśmy Kostarykę, ponieważ obawialiśmy się, że “ultrakonserwatyści” wpłyną i zainspirują ewangelików tutaj w Nikaragui. Póki co tak się nie stało. Honduras, Nikaragua i Kostaryka to trzy bardzo różne kraje.

Honduras, Salwador i Gwatemala mają ze sobą więcej wspólnego; Nikaragua żyje we własnej bańce. Pod względem anarchistycznej obecności, Kostaryka, Salwador i Puerto Rico mają zdecydowanie największe skupiska anarchistów. Ale z mojego doświadczenia wynika, że jest bardzo mało solidarności i wymiany politycznej z tymi krajami. Dialog kulturalny i akademicki jest lepszy niż komunikacja polityczna.

W 2006 r. sandiniści doszli do władzy w ramach “Pink Tide”, fali zwycięstw wyborczych partii lewicowych w całej Ameryce Łacińskiej. Co jednak zaska-

queer; jesteśmy zatrudnieni w bardzo różnych sektorach. Sztuka, kultura, feminizm i polityka zbliżyły nas do siebie.

Obaj moi rodzice są historykami. Oboje uzyskali stopnie magisterskie z historii na UNAN [*Universidad Nacional Autónoma de Nicaragua*, Narodowy Autonomiczny Uniwersytet Nikaragui]. Moja matka jest feministką, a mój ojciec jest poetą i byłym wojskowym.

Kalendarium wydarzeń

Podczas wszystkich wydarzeń publikowałem aktualizacje na moim SoundCloudzie, zaczynając tutaj. Możesz znaleźć archiwum materiałów, które skompilowaliśmy podczas wydarzeń tutaj.

Możesz także wyszukać hashtagi #OcupaINSS, #SOSINSS, #SOSIndioMaiz i #SOSNicaragua na Twitterze i Facebooku.

Kwiecień 2018

Pierwszy protest był demonstracją domagającą się natychmiastowych działań ze strony władz w celu ugaszenia ogromnych pożarów w najważniejszym rezerwacie przyrody w kraju, Reserva Indio Maiz¹. Rząd nie wysłuchał wezwań protestujących do działania, które zasadniczo wymagały uznania szkód wyrządzonych przez nielegalne hodowle bydła na terytorium autochtonicznym. Pożar trwał dziesięć dni; został ostatecznie ugaszony przy pomocy wojskowych, rdzennych ochotników i międzynarodowej solidarności (np. helikopter wysłany przez Meksyk).

¹ Sytuacja w Indio Maiz jest bardziej złożona niż tylko nieudolność rządu. Jako organizator w #SOSIndioMaiz, spotkałem się z rdzennymi przywódcami Rama i Criol oraz ze strażnikami parku narodowego, którzy chronią Indio Maiz; opowiadają o rasizmie, nielegalnych hodowlach bydła, interesach państwowych i prywatnych, koncentracji władzy i terytorium za pośrednictwem wojska i wielu innych. Departament rządowy wyznaczony do ochrony swoich zasobów naturalnych nie odpowiedział na żaden z pozwów, które zostały wysłane w ciągu ostatnich pięciu lat. W Indio Maiz nie tylko chodziło o pożary. Chodziło o to, że rząd czerpie korzyści z nielegalnego pozyskiwania drewna, nielegalnych wypasów bydła i monokultur sektora prywatnego na terenie autochtonicznym. W Indio Maiz chodziło o rasistowską dynamikę między państwem a lokalnymi rdzennymi rządami. Indio Maiz mówił o tym, że bardzo trudno jest uczyć się ekologii lub zarządzania zasobami środowiska w Nikaragui. Indio Maiz był o Grand Canal. Indio Maiz dotyczył luźnej polityki środowiskowej w zakresie inwestycji prywatnych i budownictwa.

Ta katastrofa ekologiczna wywołała aktywizm środowiskowy i społeczny, rzucając światło na rządowe praktyki kolonialne i intensywnie wykorzystujące zasoby neoliberalne interwencje na rdzennych terytoriach, takie jak promowanie wypasu bydła i mono-upraw, takich jak palmy na olej palmowy. Ten ruch został nazwany #SOSIndioMaiz. Z powodzeniem zorganizował trzy protesty w stolicy, Managui. Brałem udział w Komitecie organizacyjnym; został on teraz rozwiązany, a kilku członków utworzyło inne grupy.

16 kwietnia

Aby dodać do tego niezadowolenie społeczne, reżim Ortegi ogłosił reformy systemu zabezpieczenia socjalnego, w tym zwiększenie składek na pracowników i pracodawców, zmniejszenie przyszłych emerytur i dodatkowe opłaty pobierane z każdej emerytury. Kontrowersyjna reforma miała na celu uratowanie instytucji zabezpieczenia społecznego przed kryzysem deficytowym. INSS wielokrotnie był oskarżany o zatwierdzanie milionów dolarów prywatnych pożyczek dla urzędników państwowych. Zasadniczo pracownicy i emeryci byli zmuszeni płacić za korupcję i złe zarządzanie funduszami zabezpieczenia społecznego (INSS).

Poprzedni ruch społecznej sprawiedliwości pojawił się w 2013 roku pod nazwą #OcupaINSS. W odpowiedzi na proponowane reformy zabezpieczenia socjalnego, ta grupa młodych organizatorów dołączyła do grupy osób starszych, którzy zaczęli protestować, ponieważ to oni najbardziej ucierpieli.

18 kwietnia

Ruch #OcupaINSS połączył się z ruchem #SOSIndioMaiz. Protesty odbyły się w dwóch miejscach, przed *Universidad Centroamericana* i *Camino de Oriente* (plac obok jednej z najbardziej ruchliwych dróg w Managui) w środę, 18 kwietnia. Rząd brutalnie zaatakował oba te protesty, wysyłając policję i jej siły paramilitarne (*Motorizados*² i Młodzież Sandinistyczna – patrz niżej), aby zaatakowały demonstrantów. O godz. 17.00 policja do tłumienia zamieszek (*Anti-Motines*) otoczyła i rozproszyła protestujących w *Camino de Oriente*. Protest przed UCA nasilił się wewnątrz i wokół obwodów Uniwersytetu. Ponad 20 osób zostało ciężko rannych.

² *Motorizados*, gangi motocyklowe. Protestujący byli wielokrotnie atakowani przez tych starszych mężczyzn noszących kaski i wykorzystujących kije baseballowe, kamienie i inną broń.

Interes Stanów Zjednoczonych poprzez Nikaraguańską Ustawę o Warunkach Inwestycyjnych (NIK) również budzi obawy. Ale ludzie nie mówią zbyt wiele.

Drzwi zostały otwarte, ale nie wiemy, co wyjdzie z drugiej strony – może to być prawicowy neoliberalny podmiot lub radykalnie lewicowy. Ale Sandiniści i MRS zawłaszczyli sobie cały lewicowy język. Jak można być nikaraguańskim lewakiem i nie wspierać Ortegi? Czy też powinniśmy wspierać strategię wykorzystania Ortegi jako narzędzia na wejście w bardziej radykalną politykę? Nadal trwa debata na ten temat.

Schemat wyjaśniający różnicę między anarchizmem a innymi ideologiami.

Jakie są źródła horyzontalnych wartości i struktur wewnątrz ruchu?

Głównym źródłem było zrozumienie, że nie chcemy replikować autorytarnego i pionowego modelu reprezentowanego przez rząd. Jako młodzi ludzie nie chcemy, aby ci, którzy twierdzą, że są od nas lepsi mówili nam, co mamy robić i jak mamy myśleć. Dlatego konieczne było eksperymentowanie z innymi modelami. Niektóre grupy jedynie chwilowo mówiły o tych modelach, ale był to odpowiedni moment na ich wdrożenie i świetnie było je zobaczyć w działaniu. Te modele są teraz częścią naszego zbiorowego słownictwa. Po raz pierwszy tysiące ludzi słucha, jak rozmawiać w kolektywach, uczą się, jak przekazywać sobie mikrofon, jak mówić “my”.

Wszystko zaczęło się od UPOLI, ponieważ nie było przywództwa na protestach; Wszystko zaczęło się, gdy setki ludzi utworzyły grupy na Signalu i Telegramie, aby porozmawiać i znaleźć sposoby na pomoc w protestach bez potrzeby posiadania autorytetu. Wszystko to działa, ponieważ doświadczenie z polityki jest bardzo różne. Jest bardziej wydajne, ale wymaga więcej pracy. Doprowadziło to do zamieszania i dezorganizacji w niektórych kwestiach. Wymaga to dobrej komunikacji.

Nie mamy pojęcia, skąd wzięły się wszystkie te anarchistyczne idee: wzajemna pomoc, grupy zadaniowe, horyzontalizm, kolektywy, okupacja, konsensus. To było tak, jakby były częścią naszej zbiorowej nieświadomości, ale nigdy nie mieliśmy okazji ich praktykować. Najpierw właśnie była praktyka, potem teoria. Nie chodzi o to, że ludzie otwarcie czytają literaturę anarchi-

Dzięki temu właśnie możemy zobaczyć oportunizm niektórych. “Opozycja” jest różnorodną i zmieniającą się wciąż koncepcją; jedyną rzeczą, która jest wspólna dla wszystkich opozycyjnych sił jest niechęć wobec Ortegi. Nikaragua jest krajem niezwykle katolickim i nieco konserwatywnym, jeśli chodzi o kwestie LGBTQIA i feministyczne. Argumenty i stanowiska “opozycji” nabrały bardzo nacjonalistycznego charakteru z chrześcijańską refleksją. Obecnie widzimy nacjonalistyczny nacisk na Ortegę, ale wewnątrz tego nacjonalizmu istnieje wiele różnych idei, które są ze sobą sprzeczne.

Ludzie są niezwykle podejrzliwi wobec prób wsparcia i przemawiania w imieniu studentów. Wszyscy próbują dołączyć do tych ruchów. Każdy chce kawałek tortu. Ludzie z każdego opcji organizują się i chcą promować dialog, który je uwzględnia. Wszyscy podzielają dezaprobatę rządu. Stworzono warunki, w których pojawiają się nowi liderzy i spróbują promować swoje ruchy. Niekoniecznie z prawej strony, ale z każdej opcji żądnej władzy. Zadaniem studentów i oddolnych ruchów jest nie wpaść w tę pułapkę i wyłonić dobrych przedstawicieli, którzy mogą przemawiać w imieniu zorganizowanej większości. Kto ma prawo przemawiać w imieniu zamordowanych studentów, którzy w większości pochodzili z klas pracujących?

Szczerze mówiąc, nasza prawica nie jest tak zorganizowana jak w Stanach Zjednoczonych, Wenezueli czy Brazylii. Nie przyciągają młodych ludzi. Myślę, że ludzie są zmęczeni polityką partyjną; widzieliśmy te same gadające głowy w kółko przez ostatnie 10 lat. Ludzie są podekscytowani nowym typem przywództwa. Ale trzeba też zaproponować nową metodę.

Prawica była u władzy latach 90. z Arnoldo Alemanem i Enrique Bolaños na czele. Stworzyli grunt dla okrutnej neoliberalnej polityki i stworzyli nową elitę polityczną i ekonomiczną kosztem klasy robotniczej. Teraz żona Arnoldo Alemana próbuje wykorzystać tę sytuację, by zdobyć więcej głosów. Ale nikt nie chce rozmawiać o partiach politycznych w tym momencie. Myślę, że mamy tutaj populizm.

Najsilniejszym aktorem, który chce kooptować ruchy, pozostaje państwo i Sandiniści. Już zaczęli ubierać się jak cywile (bez charakterystycznych koszul) i machać flagami nikaraguańskimi zamiast flag FLSN. W prawie każdym komunikacie i telewizji rząd twierdzi, że całe powstanie jest prawicowym planem mającym na celu zdestabilizowanie kraju. Przesłanie to jest powszechnie uznawane na wszystkich poziomach społeczeństwa. W związku z tym ruchy robią wszystko, co w ich mocy, aby krytykować wszelkie “prawicowe” spiski.

19 kwietnia

W odpowiedzi na wiadomość o poprzedniej nocy represji #OcupaINSS w UCA i Camino de Oriente zmobilizował się cały kraj.

Rząd rozpoczął cenzurę niezależnych kanałów informacyjnych w telewizji krajowej. Kazano także niektórym szpitalom nie pomagać rannym demonstrantom. Po usunięciu stacji z fal radiowych ludzie śledzili informację w mediach społecznościowych. Pro-rządowy motłoch zaatakował studentów w kilku kampusach uniwersyteckich.

Następujące uniwersytety były zamknięte i zajmowane przez studentów. Nikaraguańska policja i członkowie Młodzieży Sandinistycznej starli się z demonstrantami wewnątrz i na zewnątrz tych obiektów.

- *Universidad Agraria* (UNA) – Publiczny uniwersytet koncentrujący się na rolnictwie. Zaczęli rano, przejmując North Highway w pobliżu lotniska.
- *Universidad CentroAmericana* (UCA) – półprywatna uczelnia dla studentów z klasy średniej i wyższej klasy średniej, ostatnio skrytykowana za restrukturyzację swoich wydziałów badawczych i humanistycznych.
- *Universidad de Ingenieria* (UNI) – Publiczna uczelnia dla inżynierów. UCA i UNI na początku były świadkami najintensywniejszych starć, po których konfrontacje miały miejsce głównie wokół UPOLI.
- *Universidad Politecnica de Nicaragua* (UPOLI) – Publiczna uczelnia.
- UNAN – Największa publiczna uczelnia, w której uczy się około 50 000 studentów; kontrolowany przez UNEN, prorządowy “związek uczniowski”. UNAN był ostoją dla UNEN. Mieszkam tuż przed tym uniwersyte-tem.

Protesty pojawiały w całym kraju. Szczególnie istotne było to, że protesty odbywały się w Monimbo, Masaya, Leon, Matagalpa i Estelí, ponieważ były tradycyjnie prorządowymi miejscami. Fakt, że wybuchł tam opór, był ciosem dla państwa i siły UNEN. Granada i Leon to najważniejsze miejsca turystyczne w kraju.

Rząd sformułował szereg oświadczeń popierających pokój i dialog, ponieważ policja i Młodzież Sandinistyczna brutalnie zaatakowały pokojowych protestujących. Zorganizowali także chronione przez policję nagłośnienie,

by puszczać rewolucyjne piosenki i śpiewać je razem z rządowymi pacholkami.

To był pierwszy raz, od czasów protestów studenckich “6%” z końca lat 90. [opisanych poniżej], kiedy doszło do ogólnokrajowego strajku na taką skalę.

20 kwietnia

W całym kraju trwały protesty, ponieważ policja do tłumienia zamieszek zintensyfikowała swoje ataki. Ostrzeliwali miejsca, w których cywile organizowali pomoc medyczną i paczki żywnościowe dla protestujących, a w końcu je ukradli.

Około 3 po południu odbyła się największa demonstracja na *Carretera Masaya*, jednej z głównych ulic w Managui. Siły paramilitarne zaatakowały za pomocą gazu łzawiącego i gumowych kul. Później tej nocy w Managui Młodzież Sandinistyczna i policja otoczyły studentów i aktywistów wewnątrz katedry, UNI (narodowy uniwersytet inżynierski) i UPOLI (politechnika). Policja zaatakowała w Leon, gdzie podpalono kilka budynków, w tym cywilne gospodarstwa domowe, stację radiową, restaurację i CUUN (krajową radę uniwersytecką UNAN Leon). W Masaya i Esteli protestujący również byli atakowani przez siły paramilitarne. W Granadzie został spalony ratusz. Kilka osób zginęło, a dziesiątki zaginęło.

21 kwietnia

Kontynuowano walki w całej Nikaragui. Odbyły się demonstracje pod kilkoma ambasadami Nikaragui za granicą. Rząd zgodził się omówić reformy zabezpieczenia socjalnego z COSEP, prywatną radą przedsiębiorczości. Wielu odrzuciło propozycję, domagając się, aby przedstawiciele innych organizacji i ruchów zostali również zaproszeni do negocjacji. O 12:30, w swoim pierwszym przemówieniu do narodu od rozpoczęcia protestów, Daniel Ortega nazwał demonstrantów “grupą przestępców i zbirów promujących kulturę przemocy”. Nie wspominał o morderstwach działaczy i studentów, ani o cenzurze kanałów telewizyjnych.

Po wystąpieniu Ortegi konfrontacje kontynuowano. Protesty stały się brutalne w wielu miastach, w tym Leon, Diriamba, Jinotepe, Matagalpa i Chinandega. Studenci Politechniki UPOLI kontynuowali protesty przeciwko represjom policji. Nikaraguańska armia wydała oświadczenie popierające prośbę rządu o dialog z COSEP, prywatną radą przedsiębiorczości i domagającą

Odwaga studentów-demonstrantów umieszcza ich w centrum dialogu. Rząd włącza kilka innych sektorów do dialogu (pracownicy, sektor prywatny, przedstawiciele stref wolnego handlu) w celu stłumienia żądań studentów.

Jedną z głównych rzeczy, z których jestem zadowolony w ciągu ostatnich 10 dni, było to, jak szybko młodzież radykalizowała się, przyjmując pozycję polityczną i tworząc organizacje polityczne. Studenci uniwersytetów zorganizowali się w zgromadzeniach i kolektywach. Ludzie wywierają nacisk nie tylko na polityków, ale także na artystów i producentów kultury. Przeżywamy nową wojnę kulturalną. Ludzie myślą ponad indywidualnym działaniem, jeśli chodzi o instytucje i zbiorowe rozwiązania. Ale znowu, metody horyzontalne nie odnoszą się do postępowej lewicowej polityki – czyż nie?

Obecnie podejmowane są wysiłki, aby stworzyć radykalną lewicową świadomość i organizację. Promuje to kilka organizacji i grup.

Ale wysiłki nie zostały ukierunkowane na pełną zmianę infrastruktury. W tej chwili ludzie chcą sprawiedliwości dla tych, którzy zostali zamordowani, stąd dialog z rządem. Główna retoryka ruchu brzmiała: “Musimy pozostać na ulicy, abyśmy nie zapomnieli o wszystkich zmarłych.” Cokolwiek wyjdzie z tego dialogu, nie wystarczy, ponieważ rząd nigdy nie da ci narządzi aby go obalić.

Czy prawicowe grupy próbowały włączyć się do ruchu?

W tej chwili jedyną prawicową grupą, na którą mamy oko, jest polityczna partia PLC, która wciąż jest wypraszana z marszów i protestów. Żadna partia polityczna nie próbowała jeszcze wziąć własnych flag partyjnych na demonstracje. Prawdziwymi prawicowcami są ludzie z sektora prywatnego. Prawica w Nikaragui nie wywodzi się z nacjonalistycznego ruchu etno-centrycznego, ale z prywatnych interesów.

Byłem zszokowany, kiedy zobaczyłem, jak wiele zamożnych rodzin z wyższej klasy uczestniczyło w marszach. Oczywiście marsze te nie zostały zakłócone przez policję; oczywiście nie napotkali żadnej przemocy; oczywiście byli bezpieczni i przeżywali oczyszczające poczucie przynależności do ruchu narodowego. Widziałem Piero Cohena, milionera z Nikaragui, który krzyczał w telewizji na żywo o tym, jak Ortega musiał zostać obalony.

studenckie i finansuje protesty. MRS to dysydencka grupa Sandinistów założona w latach 90. XX wieku. Biegli w przegrywaniu wyborów; ich wsparcie wynosi około 10%. W rzeczywistości, MRS żałuje, że nie mają pieniędzy, jakie są potrzebne do finansowania protestów. Mam kilku przyjaciół w MRS; są dobrymi i inteligentnymi ludźmi, ale nadal grają partyjną politykę.

Jednak ważniejsze pytanie brzmi: Czym jest sandinizm dziś? Kto o nim mówi? Czy nadal działa? Do kogo należy? Do FSLN czy może do weteranów partyzanckich?

Widzieliśmy już próby redefiniowania sandinizmu. W całym kraju starano się pomalować na białą wszystkie pomniki sandinistów, które pierwotnie były malowane na czerwono i czarno. Ludzie umieszczają flagi Nikaragui zamiast obrazu Sandino, ale wciąż szanują jego wizerunek. Sugeruje to, że wiele osób chce narodowego sandinizmu zamiast ortegizmu. Ale to tylko estetyka, nic politycznego się nie pojawiło.

Brakuje nam lewicowej krytyki ortegizmu. Jak ona wygląda?

Hołd dla zabitych podczas powstania. Ponownie zwróć uwagę na flagi.

W jaki sposób sektor prywatny zareagował na tę sytuację?

Słyszeliśmy pogłoski o tym, jak Roberto Pellas, pierwszy miliarder z Nikaragui i szef Casa Pellas, firmy będącej właścicielem prywatnego szpitala wyższej klasy, salonów samochodowych, ubezpieczeń i banków, pozycjonuje się strategicznie w świetle przyszłych negocjacji. To dziwne, ponieważ rodzina Pellas czerpie korzyść z rządów rodziny Ortegi. Lecz imperium Pellasa, wspiera kapitalizm i dalszy wzrost gospodarczy za wszelką cenę.

Widzę tylko wyższą klasę wspierającą silniejszy wpływ MFW. Nikaragua przetrwała już 15 lat kontroli MFW i Banku Światowego przez neoliberalne rządy. Wszyscy tego nienawidzą. To główny powód, dla którego Ortega wygrał w 2006 roku – ludzie chcieli zmian. Nie widzę ludzi z klasy pracującej, domagających się powrotu do neoliberalnej polityki.

Ruch studencki kilkakrotnie mówił, że chociaż sektor prywatny jest dotknięty reformą INSS, nie jest on ich reprezentantem. W tej chwili większość zamordowanych osób to studenci. W wyniku konfrontacji z policją nie zmarła żadna osoba z wyższej klasy ani osoba z sektora prywatnego.

się zakończenia represji policyjnych, uwolnienia zatrzymanych studentów i działaczy oraz gwarancji wolnej prasy bez cenzury. O godzinie 16.00 samostanowiący się ruch *Movimiento Autoconvocado Nicaragua* wydał oświadczenie, w którym domagał się publicznych negocjacji, w tym o różnych aspektach państwa, określając dialog między COSEP a rządem “paktem”. Na godz. 17.00 odnotowano liczbę ofiar śmiertelnych na między 25 a 30, przy 64 rannych, 43 zaginionych i ponad 20 zatrzymanych.

22 kwietnia

Podczas gdy protesty trwały, w kilku miastach dochodziło do grabieży. Prezydent Daniel Ortega po raz drugi zwrócił się do narodu, odwołując reformy zabezpieczenia socjalnego w telewizyjnym komunikacie. Towarzyszyło mu kilku czołowych przedstawicieli stref wolnego handlu w Nikaragui. Ortega krótko opłakiwał śmierć cywilów, policji i dziennikarzy, nie wspominając o przemocy Młodzieży Sandinistycznej i policji. Prezydent nadal opisywał protestujących i broniących się jako “bandytów i członków gangów”, porównując ich do rabusiów. Po jego oświadczeniu wezwano do kolejnego protestu; powszechne oburzenie wykroczyło poza reformy zabezpieczenia socjalnego, aby rozszerzyć się o brutalne represje i korupcję rządu.

Po przemówieniu Ortegi ludzie znowu wyszli na ulice, domagając się sprawiedliwości i opłakując tych, których zabiła policja. COSEP zażądał, aby rząd wziął pod uwagę proponowane warunki dialogu i negocjacji, i potwierdził marsz, który ogłosili na następny dzień, w poniedziałek, 23 kwietnia. Około godz. 21, studenci na politechnice, UPOLI, donieśli, że zostali brutalnie zaatakowani przez policję, gdy składali wyrazy szacunku ofiarom szacunku. Francisco Diaz, drugi dowódca krajowej policji, twierdził, że siły policyjne nie były nawet w pobliżu UPOLI, pomimo oskarżeń ze strony uczniów z tego obszaru. Według *la Prensa* co najmniej jeden uczeń został zabity, a pięciu rannych od policyjnych kul.

23 kwietnia

Studenci UPOLI potwierdzili śmierć dwóch uczniów i około jedenastu rannych po ataku policji z poprzedniego wieczoru. Ogłosili również, że nie wezmą udziału w marszu ogłoszonym przez COSEP, ponieważ nie opuszczą uczelni. “Samostanowiący ruch”, *movimiento autoconvocado Nicaragua*, wezwał do kolejnego marszu w tym samym czasie, ale z inną trasą niż

COSEP, stwierdzając, że COSEP ich nie reprezentuje. Wiceprezydent Rosario Murillo ogłosiła, że dekret odczytany przez Ortegę w niedzielę, odwołujący reformy zabezpieczenia socjalne, został opublikowany przez rządową gazetę, czyniąc tę decyzję oficjalną. Około 70 000 do 80 000 ludzi maszerowało razem do UPOLI, niosąc nikaraguańskie flagi, intonując hasła nawołujące do zakończenia represji i żądając sprawiedliwości dla zmarłych, zatrzymanych i zaginionych. Studenci UPOLI powitali demonstrantów i zażądali rezygnacji kilku urzędników państwowych, w tym Daniela Ortegi i Rosario Murillo, ze swoich stanowisk. Ogłosili marsz z UPOLI na komisariat policji w Dystrykcie 6 we wtorek, 24 kwietnia, aby domagać się wyzwolenia nielegalnie zatrzymanych studentów i cywili. Od piątku rodziny zatrzymanych protestowały poza El Chipote, departamentem pomocy prawnej.

24 kwietnia

Masowy marsz zakończył się usunięciem kolejnego „Chayopalo” [jednego z wielkich dzieł sztuki publicznej wprowadzonych przez rodzinę Ortegi] w Managui. Studenci UPOLI zgłosili ataki policjantów przebranych za cywilów około 3 nad ranem. Rankiem zatrzymani zostali zwolnieni z „La modelo”, więzienia w Tipitapa, w grupach po 15 lub mniej na odległej drodze z ogolonymi głowami, boso, z 20 c (0,64 USD) w dłoniach. Opisywali oni policyjne tortury, oraz solidarność innych współwięźniów, którzy też byli w konsekwencji torturowani. W Leonie zwolniono z więzienia jednego dziennikarza.

Po dwóch dniach prób dotarcia do Managui uczestnicy ruchu chłopskiego w Nueva Guinea, Rio San Juan i Ometepe uciekli się do blokad drogowych, aby wesprzeć protesty. Ruch ten dołączył się do strajku narodowego. Ciała dwóch zaginionych młodzieńców nagle pojawiły się w Instytucie Medycyny Sądowej (IML) w Managui po tym, jak ich rodziny szukały ich w różnych szpitalach. Rząd Ortegi zaczął usuwać sponsorowane przez państwo wifi z publicznych parków. Sektory formalnego rynku pracy wznowiły działalność, a służby rozpoczęły porządkowanie uszkodzonych dróg. Około godz. 18, Konferencja Episkopatu Nikaragui ogłosiła, że będą pośredniczyć w dialogu między Ortegą, sektorem prywatnym i innymi grupami obywatelskimi. O godzinie 19.00 Ortega przerwał ogólnokrajową telewizję, by przyjąć oświadczenie Konferencji Episkopatu.

wiół czerwoną i czarną flagę Sandinistyczną do Nikaragui z Meksyku po spotkaniu z hiszpańskimi anarchistami.

W latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych Carlos Fonseca wprowadził Sandinizm jako ideologię i ruch oparty na rewolucyjnej strategii, która nie obejmowała klasy przemysłowej – ponieważ Nikaragua miała niewielu robotników przemysłowych. W latach 80-tych FSLN utrzymywał władzę; wprowadzili reformę rolną, narodową krucjatę piśmienności i model socjalistyczny z silnym rządem centralnym i małym sektorem prywatnym. Kuba i Związek Radziecki były ich głównymi zwolennikami.

W tym czasie wojna z Contras wpłynęła na rewolucję. Contrasowie byli wspierani przez USA, ale wśród Contras byli także rolnicy, którzy nie chcieli pracować w spółdzielniach i uważali, że FSLN jest hierarchiczny.

W każdym razie rząd Sandinistów od 2006 roku nie przypomina rządu Nikaragui z lat 80. XX wieku. W 2006 roku Sandiniści początkowo mówili o kontynuowaniu rewolucji, która zakończyła się w latach osiemdziesiątych. Ale obecne Orteguismo wyprzedzało się w korupcji, aby utrzymać władzę. Są oni u władzy od 2006 roku, ponieważ:

- Kontrolują zgromadzenie wyborcze;
- Nie ma opozycji politycznej (druga co do wielkości partia otrzymała 12% głosów w 2016 r.);
- Zawierają umowy z sektorem prywatnym i klasą wyższą;
- Kontrolują policję;
- Ludzie nienawidzą głosowania, ponieważ wybory nie są przejrzyste – wskaźnik absencji w głosowaniu wynosi około 50%, a młodzi ludzie nie głosują, ponieważ wszyscy wiemy, kto wygra i nie ma spójnej opozycji, która jest nawet łągodnie lewicowa;
- Młodzież jest zmęczona polityką partyjną;
- FLSN zmieniło konstytucję; spędzili ostatnie 10 lat budując własną infrastrukturę, aby utrzymać kontrolę.

Powstania te są sygnałem ostrzegawczym dla rządu i jego młodzieżowej przybudówki. Nie mają już kontroli nad dyskursem i wizerunkiem Nikaragui.

UNEN i rząd wskazały na prawicę i na MRS (*Movimiento Renovador Sandinista*, „Ruch Odnowy Sandinizmu”), twierdząc, że MRS zinfiltrowała grupy

Od 2006 r. rząd stworzył stabilną gospodarkę za pośrednictwem autorytaryzmu i paktów politycznych oraz gospodarczych. Kostaryka jest zbyt nudna i droga, więc w dzisiejszych czasach większość turystów przyjeżdża do Nikaragui. Teraz rząd obawia się, że turystyka upadnie, wpływając na tysiące miejsc pracy.

Nikaragua doświadcza względnego spokoju w porównaniu do najbardziej niebezpiecznych miejsc w Ameryce Środkowej (Salwador, Honduras i Gwatemala). Cieszymy się tym bezpieczeństwem nie tylko ze względu na duże siły policyjne, ale dlatego, że Nikaraguańczycy migrują do Kostaryki, a nie Stanów Zjednoczonych, więc nie w pełni uczestniczymy w dynamice migracji do Stanów Zjednoczonych z udziałem karteli. Istnieją też bardzo surowe przepisy graniczne między Nikaragwą i Kostaryką. Obecnie obóz afro-karaibskich i kubańskich imigrantów chce dostać się do Nikaragui, aby mogli dotrzeć do USA, ale nie wolno im wjechać do kraju, nawet w celu tranzytu.

Najbardziej znanym działaniem rządu jest budowa parków z wifi i rewitalizacja starego śródmieścia. Parki te są pomalowane wielokolorową estetyką porządkową, ale są to przestrzenie, z których mogą korzystać wszyscy. W każdy weekend widzimy tysiące ludzi korzystających z przestrzeni publicznych, co było niewyobrażalne w latach 90.

Jak to się ma do historycznego dziedzictwa Sandinistów?

Błąd Partii Sandinistów polega na tym, że stworzyli oni zależność między najniższą klasą a rządem. Tylko tak można kupić lojalność; mieli zbudować infrastrukturę społeczną, ale nigdy tego nie robili. Młodzież Sandinistyczna miała to zrobić, ale zawiedli. Rząd wspierał ubogie społeczności rozdając darmowe jedzenie i materiały budowlane.

Ich podejście zawsze było hierarchiczne, pionowe i autorytarne. Jest to duży problem dla młodych ludzi, którzy nie lubią, gdy im mówi się, co mają robić. Wewnątrz Partii Sandinistów nie ma żadnej debaty.

Augusto Sandino jest bohaterem narodowym z lat dwudziestych i trzydziestych. Jego pierwotną platformą był antyimperializm, kooperatywizm, obywatelstwo i nacjonalizm. Sandino zradikalizował się w Meksyku, gdzie miał styczność z ruchem robotniczym po rewolucji meksykańskiej. Przy-

25 kwietnia

Tydzień po wybuchu protestów w odpowiedzi na obietnicę dialogu pojawił się niesamowity spokój. Konfrontacje ustały; jednak liczba ofiar śmiertelnych nadal rosła, gdy odnaleziono kolejne ciała zaginionych studentów. Biskup Baez, kluczowa postać wsparcia dla protestujących, który został włączony do komisji mediacyjnej, stwierdził, że optymalne warunki dialogu powinny obejmować ściganie osób odpowiedzialnych za morderstwa i inne akty brutalnych represji. W oświadczeniu studentów UPOLI, samozwańczego „*Movimiento estudiantil 19 de abril*”, przyjęli oni zaproszenie do uczestnictwa w dialogu, o ile zagwarantowano im bezpieczeństwo podczas i po spotkaniu. W dialogu uczestniczyło kilku emerytowanych i aktywnych polityków, w tym były szef wojskowy Humberto Ortega Saavedra, partia liberalna (PLC) i Telemaco Talavera, prezes zarówno National University Council (CNU), jak i UNA (National Agrarian University). Oświadczenie odmawiające wsparcia udziału Talavery w dialogu zostało podpisane przez 160 członków wydziału w UNA, argumentując, że reprezentował on podmioty będące w konflikcie. Po południu demonstranci odbyli marsz, aby towarzyszyć rodzinom tych, którzy nadal są przetrzymywani w „*El chipote*”. W całym kraju organizowano czuwania dla ofiar represji policyjnych.

26 kwietnia

Anonymous, znany na całym świecie zespół hakywistów, ogłosił, że zhackował kilka rządowych stron internetowych w odpowiedzi na represje przeciwko Nikaraguańczykom. Strona internetowa kongresu była jedną z nich i pozostała w trybie offline przez kilka godzin. Interwencję te były głośno obchodzone w mediach społecznościowych. Mimo to niektórzy z nas byli nieufni wobec faktu, że Anonymous dalej legitymizował twierdzenie Orteguistas, że zagraniczne mocarstwa – tj. USA – interweniują w sprawę Nikaragui.

Prokuratura ogłosiła, że będzie badać wszystkie przypadki kradzieży, obrażeń i zgonów, które miały miejsce podczas demonstracji. Wcześniej tego dnia Nikaraguańskie Stowarzyszenie Praw Człowieka, ANPDH, publicznie potępiło prezydenta Daniela Ortegę i wiceprezydentkę Rosarię Murillo przed prokuraturą za zbrodnie i utrwalenie przemocy wobec demonstrantów. Później w nocy *Movimiento 19 de Abril* oznajmił, że opuścili siedzibę UPOLI, gdy znaleźli kilku rządowych infiltratorów w ich organizacji. Ponadto oświadczyli, że nie ufają śledztwu prowadzonemu przez biuro prokuratorskie.

Wejście do Politechniki w Managui podczas okupacji.

W jaki sposób zorganizowane zostało powstanie?

Grupy zadaniowe zostały spontanicznie utworzone za pośrednictwem mediów społecznościowych, takich jak Signal, Telegram i Whatsapp. Wszystko zaczęło się na Facebooku od grup około 100 osób, które zdecentralizowały się do kilkuset mniejszych. Te “grupy” zostały stworzone jako sposób opieki i ochrony studentów protestujących, którzy byli na ulicach. Niektóre z pełnionych przez nie ról obejmowały:

- Ustanawianie bezpiecznych domów
- Dystrybucja materiałów medycznych
- Poparcie mediów społecznościowych
- Pisanie komunikatów
- Tworzenie map bezpiecznych tras i śledzenie obecności policji
- Wsparcie medyczne
- Tworzenie tarcz chroniących demonstrantów przed kamieniami i gumowymi kulami
- Doładowywanie kont na telefonach komórkowych
- Tworzenie emocjonalnych grup wsparcia
- Tworzenie list uczestników na miejscu w przypadku zaginięcia niektórych osób
- Kupowanie zapasów żywności

Jakie były przyczyny powstania?

Nic nie wskazywało, że tak się stanie, narstało tylko ciche niezadowolenie. Ogień wybuchł, gdy Młodzież Sandinistyczna i gangi motocyklowe zaatakowały protestujących, a nagranie z tych zdarzeń zostało upublicznione.

UNEN zyskali swoją “uliczną wiarygodność” od protestów studenckich pod koniec lat 90., gdy protestowali przeciwko neoliberalnemu rządowi Arnolando Alemána i Bolaños, którzy chcieli zmniejszyć fundusze na edukację. Demonstranci zażądali, aby 6% budżetu krajowego trafiło na edukację.

Ale uczestnicy protestów “6%” nie są już młodzi. Obecni studenci UNEN nie mają doświadczenia w protestach; mają jedynie doświadczenie w wykonywaniu rozkazów i wspierają rządów Sandinistów. Jeśli jesteś częścią UNEN, otrzymasz świadczenia i stypendia – ale te powinny być dostępne dla wszystkich, nie tylko UNEN.

Jest dobrze udokumentowane, że kiedykolwiek ma miejsce przerwane wydarzenie lub demonstracja, wszystkie instytucje publiczne rządu muszą uczestniczyć w tych wydarzeniach, w tym związki zawodowe. Mają listy; musisz iść, bo stracisz pracę lub stypendium. W ten sposób setki ludzi biorą udział w przerwanych rajdach. Podobnie jest z głosowaniem: jeśli jesteś pracownikiem państwowym lub częścią UNEN lub Młodzieży Sandinistycznej, musisz udowodnić, że głosowałeś.

Psychologia Młodzieży Sandinistycznej i UNEN to “my kontra oni”. Jeśli jesteś młodym organizatorem, ale nie jesteś UNEN lub Sandinistą, automatycznie zostajesz uznany za prawicowego, finansowanego przez CIA zdrajcę, który chce zdestabilizować wszystkie cudowne rzeczy, które rząd stworzył.

Jest to jedna z głównych wad modelu Sandinista: ich relacja z ludźmi była ekonomiczna i polityczna, a nie społeczna i zrównoważona. Stworzyli zależność zamiast autonomii: klientelizm.

Co spowodowało, że rząd Ortegi jest popularny?

Obecny rząd kontrastuje z sytuacją z lat 90. XX wieku, która była całkowitą katastrofą dla biednych i klasy robotniczej. Neoliberalne rządy stworzyły nowe polityczne i gospodarcze elity, rządzące od lat 90. do 2006. W latach dziewięćdziesiątych mieliśmy przerwy w zasilaniu, przerwy w dostawie wody, skrajne ubóstwo, przestępczość i narkotyki. Bank Światowy i MFW stworzyły strefy wolnego handlu, z maquilami (sweatshops), które zostały zaprojektowane do modernizacji Nikaragui. Po rewolucyjnym procesie lat 80. XX w. Pojawiły się także kasyna, sieci fast food, centra call center, galerie handlowe, prywatne ośrodki wypoczynkowe, telefony komórkowe ... zasadniczo gwałtowna globalizacja.

Młodzi Sandiniści są przekonani, że każdy, kto jest przeciwny Danielowi Ortedze, musi być pravicowym neoliberalnym, który chce obalić rząd. Właściwe było reagowanie na neoliberalne partie w latach 90. i na początku XXI wieku – ale dzisiaj te partie straciły przywództwo i władzę, głównie w wyniku podziałów na prawicy i kooptacji partii Ortegistów.

Po wydarzeniach z 19 kwietnia obraz Młodzieży Sandinistycznej zostaje całkowicie skażony. Istnieją wyraźne zdjęcia jak atakują pokojowych demonstrantów, głównie studentów (nie wspominając już o 10-letnich dowodach takich praktyk). Jest mnóstwo filmów, zdjęć i świadectw opisujących, w jaki sposób młodzieżówka zaatakowała dziennikarzy, studentów i pokojowych demonstrantów. Osobiście byłem tego świadkiem podczas kilku protestów w środę, czwartek i piątek.

Uważam, że Młodzież Sandinistyczna stoi w obliczu kryzysu egzystencjalnego. Uważali się za największy ruch młodzieżowy w kraju, ale to już nie prawda. Spotykają się z uczniami i innymi młodymi ludźmi, którzy myślą bardzo odmiennie i są nastawieni w całkowicie odmienny sposób, który nie jest związany z polityką partyjną.

Młodzież Sandinistyczna jest hierarchiczna i daleka od autonomii, w przeciwieństwie do ruchów studenckich i *autoconvocados* ("samoporządkujących się"). Młodzieżowce rządowej nie udało się zawrzeć sojuszu z silnym ruchem *Campesino*, który powstał w związku z budową kanału około 2013 r. Pod przewodnictwem Francisca Ramireza ruch *Campesino* wszedł do Managui w dniu 28 kwietnia w solidarność z powstaniem studenckim.

Nigdy nie byłem związany z Młodzieżą Sandinistyczną. Kilkakrotnie próbowałem mnie zwerbować, ale odrzuciłem ich ślepy kult Daniela Ortegi i Rosari Murillo oraz ich ściśle pionowe podejście do władzy. Ich organizacja ma bardzo bojowy charakter i retorykę. Kilko moich przyjaciół jest jednak jej częścią, poprzez historyczne zaangażowanie ich rodzin w sandinistów lub przez ich rządowe posady.

Jak wyglądają relacje pomiędzy Młodzieżą Sandinistyczną i UNEN z ruchem studenckim?

UNEN to proricowy związek studencki, który ma oddziały na każdej większej uczelni, głównie w UNAN Managua, największej publicznej uczelni w kraju.

Warunki, które gotowały się przed studenckim powstaniem *Abril 19* obejmują:

- Protesty INSS w 2013 roku. Aktywiści rozpoczęli okupację Instytutu Ubezpieczeń Społecznych; policja brutalnie eksmitowała ich w środku nocy.
- Korupcja na wszystkich szczeblach władzy. Korupcja poprzez paki między urzędnikami państwowymi a inwestorami z wyższej klasy. Korupcja wspierająca koncentrację władzy i bogactwa rodziny Ortega-Murillo.
- Koncentracja władzy i bogactwa, którą nazywamy autorytaryzmem, poprzez kontrolowanie Zgromadzenia Ogólnego i Najwyższej Rady Wyborczej. Otwarcie niewielkiej możliwości dla partii (w tym partii lewicowych) do ubiegania się o wybory.
- Niedemokratyczne wybory: brak zagranicznego nadzoru nad lokalnymi wyborami na szczeblu krajowym i gminnym. Wybory są w zasadzie nadzorowane przez Partię Sandinistów. Istnieją dowody na to, że ludzie głosują dwa razy, oraz że zmarli również głosują.
- Brak przejrzystości w zakresie inwestycji rządowych i pomocy zagranicznej (na przykład wenezuelskie pieniądze naftowe). W sposobie wykorzystania funduszy rządowych niewiele jest przejrzystości lub odpowiedzialności. Sporo trafia do programów społecznych, ale zakłada się, że inne części trafiają bezpośrednio do partii.
- Rosnące ceny gazu w porównaniu do Ameryki Środkowej, pomimo naszych relacji z Wenezuelą.
- Złe inwestycje w edukację. Tylko 5% kandydatów zdało egzamin wstępny z matematyki, aby dostać się na UNAN, największą publiczną uczelnię w kraju.
- Model polityczny oparty na zależnościach między ubogimi społecznościami a państwem zamiast krytycznego uczestnictwa i dialogu. Nazywa się to klientelizmem.
- Kooptacja mediów. Rząd posiada osiem różnych stacji telewizyjnych i radiowych i, jak ostatnio wykazano, cenzuruje i atakuje inne niezależne media, w tym 100% *Noticias* i *Confidencial*.

- Ogólna nienawiść do policji z powodu korupcji, łapówkarstwa i morderstw policyjnych, takich jak sprawa Las Jaguitas. Przekupywanie policji drogowej jest lokalnym zwyczajem.
- Projekt Grand Canal, który dał chińskiemu przedsiębiorstwu dużo władzy; miało ono zamiar wysiedlić rdzenne społeczności na karaibsko-atlantyczną stronę kraju. Projekt o wartości 50 miliardów dolarów rozpoczął się od infrastruktury prawnej, ale nigdy nie został zbudowany.
- Brak odpowiedzialności sektora prywatnego w stosunku do środowiska. Przepisy dotyczące ochrony środowiska zostały złagodzone w celu zachęcenia do prywatnych inwestycji.
- Ataki Juventud Sandinista i gangów motocyklowych (które zostały po raz pierwszy wprowadzone w Wenezueli) na protestujących.
- Estetyczna propaganda w Nikaragui – na przykład “Drzewa Życia” i nowa paleta kolorów estetycznych Partii.
- Kościół i państwo nie są oddzielne. Hasłem rządu jest “socjalizm, chrześcijaństwo i solidarność”.
- Instytucje, które powinny być neutralne – takie jak wojsko, ministerstwo edukacji, ministerstwo zdrowia i policja – są prorządowe.
- Wskaźniki samobójstw są wysokie wśród kobiet z obszarów wiejskich.
- Zamknięcie centrów kobiecych (comisarias de la mujer).
- Aborcja jest nielegalna od 2006 roku.
- Ortega został oskarżony o molestowanie seksualne swojej przybranej córki, Zoilamerici.

Mimo wszystko sprawy nie były tak złe dla klasy średniej i wyższej. Te warstwy zostały spacyfikowane. Sytuacja może być o wiele gorsza. Ludzie mogą pracować w sektorze prywatnym i czerpać korzyści z sektora publicznego. Mamy bezpłatną edukację i bezpłatną opiekę zdrowotną. Nie są one najwyższej jakości, ale są bezpłatne i dostępne dla większości

Ale rząd zupełnie nie docenił poziomu niezadowolenia wobec FLSN. Insurrekcja ta zjednoczyła wszystkich wokół jednego odczucia: nie lubimy rządu i rzeczy mogłyby być lepsze.

Przyczyną tego wszystkiego nie była prawicowa konspiracja ani prawicowe finansowanie. Studenckie protesty wybuchły jednocześnie w UNA, UCA, UNI i UPOLI w czwartek, a w piątek protesty te przeniosły się do miast w całej Nikaragui. Prawica dopiero zaczęła się organizować po tym, jak nastąpiło rozpoczęcie dialogu, który miał się odbyć między studentami, sektorem prywatnym i rządem.

Istnieje wiele dowodów na zaangażowanie Stanów Zjednoczonych w Nikaragui, poprzez “Akt Nica” i organizacje National Endowment for Democracy w Nikaragui. Ale nie ma dowodów na powiązanie ich z tymi protestami.

Czym jest Młodzież Sandinistyczna?

Jest to młodzieżowe skrzydło FSLN / rządu. Znani są z noszenia białych koszul z kolorowymi sloganami i dodatkami. Są pierwszymi reagującymi na klęski żywiołowe, są tymi, którzy udają się na wiece prorządowe i to oni odpowiadają na każdy publiczny protest.

Mój ojciec (partyzant sandinistów, a następnie major w wojsku) mówi mi, że w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych ruch studencki debatował nad teorią i działaniem: Trocki, Lenin, Mao, Castro, Gramsci, Carlos Fonseca i Sandino. Gdybyś był wówczas organizatorem studenckim, byłbyś dobrze zorientowany w teorii i praktyce; chciałbyś także być dobrym uczniem i przykładem hombre nuevo (“new man”), wzorowanym na Che Guevarze.

Podczas rewolucyjnego procesu między 1979 a 1990 rokiem Sandinistyczna Młodzież odegrała kluczową rolę w intelektualnym i organizacyjnym aspekcie Rewolucji. Byli młodym skrzydłem rządu; zapewnili Sandinistom relacje z młodymi ludźmi; zorganizowali Krucjatę Piśmienności. Byli także w wojsku, ponieważ służba była obowiązkowa.

Dziś, to zupełnie inna historia.

Od czasu demokratycznego zwycięstwa Daniela Ortegi w 2006 roku Młodzież Sandinistyczna była najbardziej widoczną siłą, wspierającą Ortegę. Są młodym obliczem rządu; są zorganizowani bardzo hierarchicznie; nie mają już tego intelektualnego zacięcia, jaką miała historyczna Młodzież Sandinistyczna. Rząd dobrze wie, że 60-70% Nikaragui jest w wieku 18-35 lat – to ważna dla niego grupa demograficzna.